

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2205	Κυριακὴ τῶν ἁγ. Πατέρων τῆς Δ' Οἰκ. Συν. 14 Ἰουλίου 2019 ἑσπέρas	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Φλογέρα, ἀλλὰ καὶ σφενδόνη

(Πρὶν ἀπὸ 70 σχεδὸν χρόνια ὁ π. Αὐγουστίνος κήρυττε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λαό, καὶ στοὺς συναδέλφους τοῦ ἱεροκήρυκες. Εἶχε νὰ πῆ καὶ σ' αὐτοὺς σοβαρὰ πράγματα. Ἄς τὸν ἀκούσουμε)

... **Ἄ**κούγονται, ἀγαπητοί μου, κουδου-
... **Ἄ**νίσματα προβάτων καὶ **φλογέρα** βο-
σκοῦ νὰ παίξῃ γλυκά. Οἱ Ἕλληνες ἔκαναν τὸν
ἦχο τῆς σῆμα τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ· στὸ
ἄκουσμά της ἡ φαντασία πετᾷ στὴν Πίνδο, ἀλλὰ
καὶ στὴ Βηθλεὲμ ὅπου ἀντήχησε τὸ «*Δόξα ἐν ὑ-
ψίστοις Θεῶ...*» (Λουκ. 2,14). Ὅταν ὅμως ἐμφανισθῇ
λύκος, ὁ βοσκὸς ἀφήνει τὴ φλογέρα, παίρνει
σφεντόνα, ρίχνει πέτρες, καὶ μόνο ὅταν ὁ λύ-
κος ἀπομακρυνθῇ τότε ξαναπιάνει τὴ φλογέ-
ρα. Ἀλλοίμονο ἂν ὁ βοσκὸς εἶχε μόνο φλογέ-
ρα. Οἱ λύκοι δὲν φεύγουν μὲ φλογέρα, θὰ τοῦ
φᾶνε τὰ πρόβατα. Ὑπάρχει βοσκός, ποὺ παί-
ζει φλογέρα τὴν ὥρα ποὺ χρειάζονται σφεν-
τόνες καὶ ρόπαλα;

***

Οἱ βοσκοὶ εἶνε **εἰκόνα τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ἱεροκηρύκων**, ποὺ ἔχουν ἀναλάβει τὴ μέριμνα γιὰ τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ. Κρατοῦν φλογέρα, μιλοῦν δηλαδὴ ἡσυχᾶ, περιγράφουν τὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς ἢ τὴν ἀσχημία τῆς ἀμαρτίας. Σὲ καιρὸ εἰρήνης ποιός μπορεῖ νὰ τοὺς κατηγορήσῃ; Ἄλλ' ἐνῶ παίζουν τὴ φλογέρα τοὺς νὰ καὶ παρουσιάζονται **λύκοι**: λύκοι πεινασμένοι, αἱμοβόροι, ἀραβικοὶ ὅπως λέει ὁ προφήτης (βλ. Ἀββ. 1,8), **λύκοι διαφόρων χρωμάτων** καὶ προελεύσεων. Καὶ τέτοιοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ μὲ διαφόρους τρόπους βλάπτουν σωματικὰ ἢ πνευματικὰ τὸ λαό. Νάτους· ὁ ἕνας συντηρεῖ κακόφημα σπίτια, ὁ ἄλλος χαρτοπαικτικὲς λέσχες, ὁ τρίτος κινηματογράφος καὶ μὲ κακὲς ταινίες καταστρέφει παιδιὰ, ποὺ τὰ κόκκαλά τοὺς θὰ «διασκορπιστοῦν *παρὰ τὸν ἄδην*» (Ψαλμ. 140,7), ὁ ἄλλος ἐκμεταλλεύεται ἐργάτες, ὁ ἄλλος ὀργανώνει καλλιστεῖα, ὁ ἄλλος ἐκδίδει αἰσχρὰ περιοδικὰ, ὁ ἄλλος σκορπáει προσηλυτιστικὰ ἔντυπα διαφόρων αἱρέσεων. «*Λύκοι βαρεῖς*» (Πράξ. 20,29), ἀλλὰ **προβατόσχημοι** ξέρουν νὰ ὑποκρίνονται κ' ἐξαπατοῦν.

Κακὸ ἕνας λύκος νὰ ὑποδύεται τὸ πρόβατο· μὰ τὸ χειρότερο εἶνε, ὅταν ἕνας ποιμένας τῶν προβάτων γίνεται λύκος! Τέτοιοι λύκοι εἶνε οἱ ποιμένες ἐκεῖνοι ποὺ ὄχι «*διὰ τῆς θύρας*» (Ἰω. 10,1-2) ἀλλὰ μὲ ποικίλα ἄτιμα μέσα κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν ἀξιώματα στὴν ἐκκλησία καὶ τὴν πολιτεία. Κάνεις τὸ λύκο βοσκὸ καὶ περιμένεις προκοπὴ; **Βοσκοὶ λύκοι!** αὐτοὶ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο εἶνε οἱ φοβερώτεροι ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν «*φείδονται τοῦ ποιμνίου*» (Πράξ. 20,29). Ὁ Δαυὶδ τοὺς ζωγραφίζει (βλ. Ψαλμ. 9,26-33) καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ προστατεύῃ τοὺς φτωχοὺς ἀπ' αὐτοὺς: «*Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός, ... μὴ ἐπιλάθῃ τῶν πενήτων*» (ἔ.ἀ. 9,33). Ἡ ἀθεόφοβη ἀριστοκρατία εἶνε ὁ μέγας κίνδυνος μιᾶς χώρας, γιὰ τὴν ὁποία ὁ προφήτης θὰ ἔλεγε: «*Οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ἐν μέσῳ αὐτῆς ὡς λύκοι ἀρπάζοντες ἀρπάγματα τοῦ ἐκχέαι αἷμα, ὅπως πλεονεξία πλεονεκτῶσι*» (Ἰεζ. 22,27).

Ὅλες αὐτὲς τὶς ἀδικίες, τὶς δημόσιες προσβολὲς τοῦ ἠθικοῦ νόμου, πρέπει νὰ τὶς καυτηριάξουν οἱ κήρυκες τοῦ Θεοῦ. **Ἔχουν χρέος νὰ ἐλέγχουν τοὺς δρᾶστες** τοῦ κακοῦ σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὸν Τιμόθεο: «*Τοὺς ἀμαρτάνοντας ἐνώπιον πάντων ἔλεγγε, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι*» (Ἀ' Τιμ. 5,20). Ἄκουτε; δὲν λέει «τὴν ἀμαρτίαν», λέει «*τοὺς ἀμαρτάνοντας*», αὐτοὺς ποὺ ἀρπάζουν τὰ πρόβατα. –Μὰ ἡ φλογέρα εἶνε εὐχάριστη, ἀπαντοῦν οἱ κήρυκες, πῶς νὰ τὴν ἀφήσουμε;...

Ἄκοῦστε λοιπὸν ὄχι ἐμένα ἀλλὰ **τὸν ἱερό Χρυσόστομο**. Καυτηρίαζε τοὺς πλεονέκτες ποὺ ἄφηναν γυμνὸ τὸ φτωχὸ μέσ' στὸ χιονιᾶ. Κ' ἐπειδὴ καταλάβαινε ὅτι δυσσαρεστοῦνται, εἶπε: Ξέρω ὅτι σὰς στενοχωρῶ· ἀλλ' οὔτε ἐγώ, πιστέψτε με, ἀρέσκομαι νὰ ἐλέγχω. Θὰ μοῦ ἄρесе νὰ μιλῶ γιὰ εὐχάριστα θέματα, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, γιὰ τὸ ψαλμικὸ «*Εἶς τόπον χλόης ἐκεῖ με κατεσκή-*

νωσεν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με» (Ψαλμ. 22,2). Ἄλλα ὅταν ἔχω ἓνα κατάδικο μελλοθάνατο, δὲν μπορῶ νὰ τοῦ μιλάω γιὰ τιμὲς καὶ ἀξιώματα· ἐπείγει νὰ φροντίσω πρῶτα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν καταδίκη, καὶ μετὰ τὰ ἄλλα· τὸ ἴδιο καὶ στὸν ἄρρωστο ποὺ ἔχει πυρετὸ αὐτὸ ποὺ πρωτεύει εἶνε, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴν ἀρρώστια· κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἔλεγχό μου **ἐτοιμάζω φάρμακα** γιὰ νὰ θεραπευθῇ. Ναί, ὁ σκληρὸς ἐλεγκτικὸς λόγος διορθώνει ψυχές. Προτιμότερο νὰ καῖς προσωρινὰ ἀπ' τοὺς ἐλέγχους μου παρὰ νὰ καίγῃσαι αἰωνίως ἀπ' τὴ φωτιά τῆς κολάσεως.

Ἄλλοτε πάλι ὁ ἱερός πατήρ, ἐνῶ ἐρμήνευε τὸν ὕμνο «*Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος σαβαώθ...*» (Ἠσ. 6,3), διακόπτει τὴν ἐποικοδομητικὴ ἐκείνη ὁμιλία καὶ **ἀσκεῖ ἔλεγχο** ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων ποὺ τάραζαν τὴν εἰρήνη τοῦ ποιμνίου.

Καὶ ἄλλοτε λέει τὰ ἐξῆς. Ὅσο δὲν μᾶς ἐνωχλοῦσε κανένας, δὲν μιλούσαμε ἐπιθετικά· τώρα ὅμως, ποὺ «*λύκοι βαρεῖς*» ζητοῦν νὰ παραπλανήσουν τὰ πρόβατά μας, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ν' ἀφήσουμε τὸν ἥσυχο λόγο καὶ ν' ἀγωνιστοῦμε κατὰ τῶν αἰρετικῶν, γιὰ νὰ μὴν πάρουν οὔτε ἓνα πρόβατο τῆς μάνδρας μας. Ὁ Χρυσόστομος καὶ τὴ φλογέρα ἔπαιζε ὑπέροχα, ἀλλὰ καὶ τὴ σφενδὸν χρησιμοποιοῦσε γενναῖα. Κανόνας του ἦταν· ὅποιος καταπατᾶ δημοσίως τὸ νόμο τῆς Ἐκκλησίας καὶ σκανδαλίζει τὸ λαό, πρέπει νὰ ἐλέγχεται. **Δὲν χαρίζονταν σὲ κανένα.** Ὅταν αὐλοκόλακες ἔστησαν ἔξω ἀπ' τὸ ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἄγαλμα τῆς αὐτοκράτειρας Εὐδοξίας κ' οἱ φωνές τους ἔφταναν ὡς τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο, ἤλεγξε γι' αὐτὸ καὶ ἐκείνους καὶ τὴ βασίλισσα.

Ὅλοι **οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας** χρησιμοποιοῦσαν τὸν ἐλεγκτικὸ λόγο γιὰ ἄρχοντες· καὶ ἔχασαν ἄμβωνες καὶ θρόνους, καὶ πέθαναν σὲ φυλακὲς καὶ ἐξορίες. **Ἐμεῖς** τώρα ξέρουμε νὰ ἐγκωμιάζουμε τοὺς πατέρες, ἀλλὰ δὲν τοὺς μιμούμεθα. Κι ὁ λαὸς ἐνδομύχως γελάει εἰς βάρος μας. Δὲν ἐλέγχουμε τὸν ἓνα γιὰτὶ ἔχει ἀξίωμα, τὸν ἄλλο γιὰτὶ εἶνε πλούσιος, τὸν ἄλλο γιὰτὶ εἶνε φίλος, τὸν ἄλλο γιὰτὶ κινδυνεύουν τὰ συμφέροντά μας... **Ἐνας ἐφάμαρτος μη-μουσουλμανισμὸς ἐπικρατεῖ.** Κολακεύουμε καὶ κολακευόμεθα. Βλέπουμε ἀδικίες καὶ ἐγκλήματα, καὶ τὰ προσπερνοῦμε ὅπως ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λευίτης τῆς γνωστῆς παραβολῆς (βλ. Λουκ. 10,30-35), Καμμία εἰλικρίνεια· ὑποκρισία βασιλεύει στὶς σχέσεις κλήρου καὶ λαοῦ, οἱ ὑφιστάμενοι ἐξαντλοῦνται σὲ ἐμετικὲς κολακεῖες. Ἀκοῦς καὶ ὀνομάζουν ἀπὸ ἄμβωνος σοφὸ τὸν ἄσοφο, ἐλεήμονα τὸ φιλάργυρο, εὐσεβῆ τὸν ἀσεβῆ, φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας

αὐτὸ νεωτεριστὴ· ἓνα θρησκευτικὸ ψέμα ἐπιπλέει ἐπάνω στὴν κοινωνικὴ ἄβυσσο.

* * *

Ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, θεολόγοι καὶ ἱεροκήρυκες! ἀφήστε γιὰ λίγο τὶς φλογέρες καὶ πάρτε τὶς σφεντόνες, κηρύξτε ἐλεγκτικά. —Ἐμεῖς, θὰ πῆτε, δὲν εἴμαστε Χρυσόστομοι, εἴμαστε ἀδύνατοι... Δὲν διαβάσατε ὅμως **πῶς ὁ Δαυὶδ νίκησε τὸ Γολιάθ**; ἔρριξε κάτω τὸ γίγαντα μὲ ἓναν ἀπ' τοὺς **πέντε λίθους** ποὺ πῆρε ἀπ' τὸ χεῖμαρρο (βλ. Α' Βασ. 17,40-49). Τὴ σφενδὸν καὶ τοὺς πέντε λίθους ἄφησε ὡς σύμβολο ὁ Δαυὶδ στοὺς ἀγωνιστάς. Ἀντὶ τῶν πέντε λίθων εἶνε οἱ «*πέντε λόγοι*» (Α' Κορ. 14,19), ποὺ ἤθελε νὰ πῆ στοὺς Χριστιανοὺς ὁ Παῦλος καὶ τοὺς ἐρμήνευσε ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης. Τοὺς χρησιμοποιήσαμε; Ἄν χρησιμοποιοῦσαμε τὴν ἀπλὴ καὶ οὐσιώδη ἐλεγκτικὴ διδασκαλία, θὰ βλέπαμε συγχρόνους Γολιάθ θὰ νικῶνται. Δὲν ὑπάρχει κακὸ ποὺ νὰ μὴν τὸ νικᾷ ἡ πίστις, ἡ ὁποία καὶ βουνὰ σηκώνει καὶ τὰ ρίχνει στὴ θάλασσα κατὰ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου (βλ. Ματθ. 21,21. Μάρκ. 11,23).

Καιρὸς σφενδόνης τώρα, ἀδελφοί μου. Ὑπάρχουν πολλὲς φλογέρες στὴν Ἐκκλησία, λείπουν ὅμως σφεντόνες, κηρύγματα Φλαμιάτου καὶ Παπουλάκου, κηρύκων μὲ ἀπόφασι θανάτου. Τὰ κηρύγματα αὐτὰ δυστυχῶς δὲν ἐκτιμῶνται ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἐκκλησία. Οἱ λύκοι τρῶνε τὰ πρόβατα κ' ἐμεῖς φλοῦ - φλοῦ παίζουμε τὴ φλογερίτσα μας. Ἔτσι ἀγωνίστηκαν οἱ ἅγιοι πατέρες; Τί λέει ὁ ὕμνογράφος γι' αὐτούς· «*Ὀλην συλλεξάμενοι ποιμαντικὴν ἐπιστήμην καὶ θυμὸν κινήσαντες νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν καὶ λοιμῶδεις λύκους τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος ἐκσφενδονήσαντες τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος...*» (αἰν. ἁγ. Πατ.). Ἄν παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ ἱεροκήρυκές μας ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν φλογέρα, τότε ἓνας βοσκὸς τῆς Πίνδου θὰ εἶνε κατήγορός μας ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Διότι «*καιρὸς παντὶ πράγματι*» (Ἐκκλ. 3,1). Καλὴ ἡ φλογέρα ἐν καιρῷ εἰρήνης· ἀλλὰ τὸ νὰ παίζῃς φλογέρα σὲ καιρὸ μάχης, τότε ποὺ κατὰ τὸν προφήτη πρέπει καὶ «*ὁ πρᾶϋς νὰ γίνῃ μαχητῆς*» (Ἰωήλ 4,11), κι ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποτρέπῃς καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πάρουν σφενδὸν καὶ νὰ τοὺς κατηγορῆς ὡς τρελλοὺς, αὐτὸ ἀποτελεῖ πρᾶξι ποὺ ἀποφεύγω νὰ τὴ χαρακτηρίσω.

Ἄρκετὰ τὰ φλοῦ-φλοῦ· τώρα εἶνε καιρὸς γιὰ σφεντόνα Δαυὶδ **μὲ πέντε λίθους**. Τοὺς ἔχουμε; θὰ νικήσουμε· δὲν τοὺς ἔχουμε, δὲν μᾶς σώζουν οἱ φλογέρες ποὺ παίζουν σὲ αὐλὲς ἀρχιερέων, ἱερατικῶν καὶ θεολογικῶν σχολῶν, θρησκευτικῶν συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Περίληπτικὴ μεταφορὰ σὲ ἀπλὴ γλῶσσα ἄρθρου ποὺ δημοσιεύθηκε πρὶν ἀπὸ 67 χρόνια στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» (Κοζάνη, φ. 136/Νοέμβριος 1952) καὶ περιελήφθη στὰ βιβλία «Σημεῖα τῶν καιρῶν» (Ἀθήναι 1953, σ. 217) καὶ «Ὁ ἔλεγχος» (Ἀθήναι 1983, σ. 24) 28-11-2018.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2206	Τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλίου Σάββατο 20 Ἰουλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἄν ἐρχόταν πάλι!...

Μεγάλη ἑορτὴ ἔχει, ἀγαπητοί μου, σήμε-
ρα ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία· ἐορτάζουμε τὴν
μνήμη τοῦ προφήτου Ἡλίου, ποὺ ἔζησε ἐπὶ τῆς
γῆς μιὰ ζωὴ ἀγγελικὴ καὶ ἀξιοθαύμαστη. Λίγοι
ἅγιοι ἔφτασαν τὰ κατορθώματα καὶ τὰ θαύματά
του. Ἀπὸ ὅλο τὸν βίον του ἄς προσπαθήσουμε νὰ
διηγηθοῦμε τὰ σπουδαιότερα σημεῖα (βλ. Γ' Βασ. 16ο-22ο).

***

1. Ὁ προφήτης Ἡλίας γεννήθηκε χίλια χρό-
νια πρὸ Χριστοῦ, τὴν ἐποχὴ ποὺ βασιλεῖς τῶν Ἰ-
ουδαίων ἦταν οἱ ἄσεβεῖς Ἀχαάβ καὶ Ἰεζάβελ.
Ὁ Ἀχαάβ ἄφησε τὸν ἀληθινὸ Θεό, δίωξε τὴν πί-
στι τῶν πατέρων του καὶ **εἰσήγαγε καὶ ὑποστή-
ριξε τὴ θρησκεία τῶν εἰδώλων**· ἔστησε παντοῦ
εἶδωλα καὶ θυσιαστήρια τοῦ Βάαλ καὶ τῆς Ἀ-
στάρτης, καὶ καλοῦσε τὸ λαὸ νὰ τὰ λατρεύη.
Πολλοὶ τότε παρασύρθηκαν, ἀρνῆθηκαν τὴν ἀ-
ληθινὴ πίστι κ' ἔγιναν εἰδωλολάτρες. Ἡ ἁμαρ-
τία τοῦ Ἀχαάβ καὶ τῶν ἄλλων ἦταν μεγάλη.

Παίρνει ἐντολὴ ὁ Ἡλίας ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ
ἐλέγξῃ τὸν βασιλέα. Ὑπακούει. Χωρὶς φόβο ἔρχε-
ται στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀνεβαίνει στὰ ἀνάκτορα,
παρουσιάζεται μπροστὰ του καὶ τοῦ λέει· Με-
γάλη ἁμαρτία αὐτὸ ποὺ ἔκανες, ὁ Θεὸς θὰ τι-
μωρήσῃ κ' ἐσένα καὶ τὸ λαό· τρία χρόνια ὁ οὐ-
ρανὸς δὲν θὰ βρέξῃ, θὰ πέσῃ δυστυχία στὸ βα-
σίλειό σου· μετανόησε!... Αὐτὰ εἶπε κ' ἔφυγε.
Ὁ Ἀχαάβ ὅμως δὲν μετανόησε (βλ. ἔ.ἀ. 16,29-17,1).

2. Στὴν ἔρημο ὁ Ἡλίας προσευχόταν ἀδιά-
κοπα. Πρῶτὴ καὶ βράδου ἔρχονταν κοράκια καὶ
τοῦ ἔφερναν ψωμὶ καὶ κρέας. Ὅταν τὸ ποτάμι
ξεράθηκε ἀπ' τὴν ἀνομβρία, ἔφυγε σὲ ἄλλο
μέρος. Κουρασμένος ὅπως ἦταν, συνάντησε
ἐκεῖ μιὰ **φτωχὴ χήρα** καὶ τῆς ζήτησε νερὸ καὶ
ψωμὶ. Ἐκείνη τὸν πῆρε στὸ φτωχικὸ της καὶ
τοῦ ἔδειξε μιὰ φούχτα ἀλεύρι καὶ λίγο λάδι σ'
ἕνα δοχεῖο· αὐτὰ ἦταν τὰ τρόφιμά της. Ὁ ἄν-
θρωπος τοῦ Θεοῦ τὰ εὐλόγησε καὶ ἡ γυναίκα
πέρασε μ' αὐτὰ ὅλα τὰ χρόνια τῆς ἀνομβρίας·
ξῶδευε, ἀλλὰ δὲν ἐξαντλοῦνταν! (βλ. ἔ.ἀ. 17,2-16).

Τὶς ἡμέρες ποὺ ὁ προφήτης ἔμενε στὸ σπί-

τι τῆς γυναίκας αὐτῆς, συνέβη ἕνα δυστύχημα·
πέθανε τὸ ἀγοράκι της καὶ ἡ λύπη της ἦταν ἀ-
περίγραπτη. Ὁ Ἡλίας προσευχήθηκε καὶ ὦ τοῦ
θαύματος **τὸ παιδί ἀναστήθηκε!** Ἡ χήρα δὲν
ἤξερε πῶς νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ (βλ. ἔ.ἀ. 17,17-24).

3. Ὅταν πλησίαζαν νὰ τελειώσουν τὰ χρό-
νια τῆς ἀνομβρίας, ὁ προφήτης παίρνει ἐντο-
λὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ παρουσιαστῇ πάλι στὸν Ἀ-
χαάβ καὶ νὰ τὸν ἐλέγξῃ. Μόλις τὸν εἶδε ὁ βα-
σιλεὺς τοῦ λέει θυμωμένος· –Ἐσὺ εἶσαι ποὺ
ξεσηκώνεις τὸ λαό; –Ὅχι ἐγώ, ἀπαντᾷ ἀτρό-
μητος ὁ προφήτης, ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι αὐτὸς ποὺ
μὲ τὴν εἰδωλολατρία προκάλεσε τὴν ὀργὴ τοῦ
Θεοῦ· καὶ ἂν ἀμφιβάλλῃς ποιὸς εἶνε ὁ ἀληθι-
νὸς Θεός, σοῦ προτείνω τὸ ἐξῆς. Μάζεψε ἐ-
πάνω στὸ βουνὸ τοῦ Καρμήλου ὅλους τοὺς ἱε-
ρεῖς τῶν εἰδώλων ποὺ προσκυνᾷς· ἄς σφά-
ξουμε καὶ ἐγὼ καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα μοσχάρι γιὰ
θυσία, καὶ χωρὶς νὰ βάλουμε φωτιά ἄς παρα-
καλέσουμε αὐτοὶ τὸν Βάαλ καὶ ἐγὼ τὸν Κύριό
μου, καὶ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο στείλῃ φωτιά καὶ
κάψῃ τὸ σφάγιο, αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ἀληθινὸς
Θεός. Ὁ Ἀχαάβ καὶ ὁ λαὸς συμφώνησαν, καὶ
τὴν ὠρισμένη ἡμέρα 850 ἱερεῖς τῶν εἰδώλων
μαζεύτηκαν ἐκεῖ· ἔσφαξαν τὸ μοσχάρι κι ἀπ'
τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ μεσημέρι ἄκαρπα παρακαλοῦ-
σαν τὸ θεὸ τους νὰ ρίξῃ φωτιά· ἀλλὰ τίποτε!
Ἔρχεται μετὰ ὁ Ἡλίας, καλεῖ τὸ λαὸ νὰ πλησι-
άσῃ, στήνει τὸ θυσιαστήριό του, βάζει πάνω
στὰ ξύλα τὸ δικό του μοσχάρι, τὰ καταβρέχει
ὅλα καλὰ μὲ νερό, καὶ παρακαλεῖ μὲ λίγα λόγια
τὸν Κύριο· ἀμέσως τότε **ἔρχεται φωτιά ἀπ' τὸν
οὐρανὸ** καὶ καίει ὄχι μόνον τὸ σφάγιο ἀλλὰ καὶ
τὶς πέτρες καὶ τὸ χῶμα! Ὁ λαὸς ἔπεσε
προσκύνησε καὶ φώναξε· Πραγματικὰ ὁ Κύ-
ριος εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός! Καὶ τότε ὁ Ἡλίας,
κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ἔσφαξε ὅλους τοὺς
ἱερεῖς τῆς αἰσχύνῃς, ποὺ παρέσυραν τὸ λαὸ
στὴν πλάνη τῶν εἰδώλων (βλ. ἔ.ἀ. 18,17-40).

4. Ἀλλὰ ἡ μοχθηρὴ σύζυγος τοῦ Ἀχαάβ, ἡ
βασίλισσα Ἰεζάβελ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ἡλίας ἔ-

σφαξε τους ιερείς τῆς αἰσχύνης, ὠργίστηκε καὶ ἀπειλήσε ὅτι θὰ τὸν ἐξοντώσῃ. Ὁ Ἥλιος φοβήθηκε καὶ κατέφυγε πάλι στὴν ἀγαπημένη του ἔρημο, μακριὰ ἀπὸ τὴν κακία καὶ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου· γιατί εἶνε προτιμότερο νὰ ζῆ κανεὶς μὲ τὰ θηρία τῆς ἐρήμου παρὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μέσα στὴν κοινωνία.

Στὸ δρόμο κουράστηκε καὶ ἔπεσε ἐξαντλημένος. **Ἄγγελος Κυρίου, τοῦ ἔδωσε τροφή,** καὶ μὲ τὴν τροφή ἐκείνη ἐνισχύθηκε τόσο, ὥστε βάδισε ἀκόμη 40 ἡμέρες καὶ ἔφτασε σ' ἓνα σπήλαιο στὸ ὄρος Χωρήβ, ὅπου κάθισε ἀσκητεύοντας καὶ παρακαλώντας τὸ Θεό (βλ. ἔ.ἀ. 19,1-18).

5. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺ καιρὸ στὴ σπηλιά. Παίρνει πάλι διαταγή νὰ πάῃ στὰ Ἱεροσόλυμα, γιατί ἡ Ἰεζάβελ ἔκανε ἄλλο σοβαρὸ ἔγκλημα· σκηνοθέτησε μία δίκη, καταδίκη καὶ ἐκτέλεσι διὰ λιθοβολισμοῦ τοῦ φτωχοῦ **Ναβουθαί·** τὸν θανάτωσε, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ ἓνα ἀμπέλι, ποὺ εἶχε ὁ φτωχὸς καὶ δὲν τὸ ἔδινε γιατί ἦταν κληρονομία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ποιὸς νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀδικία αὐτῆ τῶν βασιλέων; Κανεὶς δὲν τολμᾷ. Μόνο ὁ Ἥλιος ἔρχεται, παρουσιάζεται ἐμπρὸς τοὺς καὶ λέει λόγια ποὺ ἔπесαν σὰν κεραυνός· **Τάδε λέγει Κύριος·** ἐπειδὴ σκοτώσατε γιὰ νὰ κληρονομήσετε τὸ κτῆμα τοῦ φτωχοῦ, ἡ ὀργὴ Κυρίου θὰ ἔρθῃ στὸ παλάτι· θὰ ἔχετε κακὸ τέλος. Ἐσύ, Ἀχαάβ, θὰ σκοτωθῆς καὶ τὰ σκυλιὰ θὰ γλείψουν τὸ αἷμα τῶν πληγῶν σου. Κ' ἐσένα, Ἰεζάβελ, θὰ σὲ ρίξουν ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ παλατιοῦ κάτω στοὺς δρόμους καὶ τὰ σκυλιὰ θὰ φᾶνε τὶς σάρκες σου... Ὅπως προεῖπε, ἔτσι καὶ ἔγιναν. Ὁ Ἀχαάβ πληγώθηκε σὲ μιὰ μάχη, τὸν βάζουν σ' ἓνα κάρρο, τὸν φέρνουν σὲ μιὰ βρύση, τοῦ πλένουν τὰ τραύματα, καὶ σὲ λίγο ἤρθαν τὰ σκυλιὰ καὶ ἔγλειψαν τὰ αἷματα. Τὴν Ἰεζάβελ τὴν κατέφαγαν τὰ σκυλιὰ, κι ὅταν οἱ ὑπηρέτριες κατέβηκαν νὰ δοῦν τί ἔγινε ἡ κυρία τους, δὲν βρῆκαν τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ κεφάλι τῆς καὶ μερικὰ κόκκαλα (βλ. ἔ.ἀ. κεφ. 20' 22,34-40. Δ' Βασ. 9,7,30-37).

6. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀχαάβ ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ γιὸς του **Ὁχοζίας.** Ἀλλὰ κι αὐτὸς ἦταν ἀσεβής, ὅπως ὁ πατέρας του. Αὐτὸς μάλιστα, μένεα πνέων κατὰ τοῦ Ἥλία, ἔστειλε δύο φορές ἀπόσπασμα ἀπὸ πενήντα στρατιῶτες γιὰ νὰ πιάσουν τὸν προφήτη· ἀλλὰ καὶ τὶς δύο φορές ὁ προφήτης παρακάλεσε τὸν Κύριο, κατέβηκε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κατέκαυσε τὰ ἀποσπάσματα (βλ. Γ' Βασ. 22,40,52-54. Δ' Βασ. κεφ. 10).

7. Τέλος ἤρθε καὶ ὁ καιρὸς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμος ὁ φλογερὸς προφήτης. Ἀλλὰ δὲν ἔφυγε ὅπως ἐμεῖς, μὲ θάνατο. Ἀφοῦ μὲ τὴν κάππα του ἔσχισε τὰ νερὰ τοῦ Ἰορδᾶ-

νου καὶ πέρασε στὴν ἀπέναντι ὄχθη, **τὸν πῆρε ἓνα πύρινο ἄρμα** καὶ τὸν ἀνέβασε ζωντανὸ στὰ ἀνάκτορα τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου βρίσκεται τώρα μαζί μὲ τὸ σῶμα του (βλ. Δ' Βασ. 2,1-12).

***

Αὐτὴ ἦταν, ἀγαπητοί μου, ἡ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσι τοῦ προφήτου Ἥλία. Πᾶνε τρεῖς χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τότε, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία δὲν ἐξαλείφθηκε· ἀντιθέτως, αὐξάνει καὶ φουντώνει. Ὡ καὶ ἂν ζοῦσε στὴν ἐποχὴ μας! Τὸν φαντάζεστε νὰ ἐρχόταν πάλι; **Τί θὰ ἔβλεπε σήμερα;**

✓. Θὰ ἔβλεπε **τὴν ἀπιστία** μας. Σὰν τὸν Ἀχαάβ ἀφήνουμε κ' ἐμεῖς τὴν πίστι μας κι ἀκολουθοῦμε τὰ εἶδωλα νέων ἰδεῶν καὶ συστημάτων, ποὺ σερβίρει ἡ ἄθεη Εὐρώπη. Νομίζω πὼς ἀκούω τὴ φωνὴ του· Χριστιανοί, γιατί ἀφήνετε τὸ δρόμο τῶν πατέρων σας; Δὲν βλέπετε τὴ θεία ὀργή; οἱ συμφορές, θεομηνίες, ἀρρώστιες, δυστυχήματα ποὺ σᾶς βρίσκουν δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μᾶστιγα Θεοῦ.

✓. Θὰ ἄκουγε ἔπειτα φρικτὲς **βλαστήμιες,** ἀπύλωτα στόματα νὰ βλαστημοῦν χωρὶς φόβο τὰ θεῖα. Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ μὲ ἐντολὴ Θεοῦ θανάτωσε τοὺς 850 ἀσεβεῖς, δὲν θὰ δίσταζε νὰ τιμωρήσῃ καὶ τοὺς σημερινοὺς ὑβριστὰς.

✓. Θὰ ἔβλεπε ἀκόμη **τὶς κλοπὲς καὶ ἀδικίες** κατὰ τῶν σημερινῶν Ναβουθαί, καὶ θὰ φώναζε· Τὰ ξένα χρήματα καὶ πράγματα, ποὺ κρατᾶτε, εἶνε κάρβουνα ἀναμμένα καὶ θὰ κάψουν κ' ἐσᾶς καὶ τὰ παιδιὰ σας· ἂν θέλετε νὰ σωθῆτε, ἐπιστρέψτε γρήγορα τὰ κλεμμένα!

✓. Θὰ ἔβλεπε καὶ **τὴ μεγάλη ἀδιαφορία** μας **γιὰ προσευχὴ καὶ ἐκκλησιασμό,** αὐτὸς ποὺ ἡ ζωὴ του ἦταν μιὰ συνεχῆς ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεό, καὶ θὰ ἀγανακτοῦσε μ' ἐμᾶς ποὺ σπανίως ἐκκλησιαζόμαστε καὶ προσευχόμαστε...

***

Ἀδελφοί μου. Ὅσες φορές εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ κάνουμε κάποια ἁμαρτία (π.χ. ν' ἀρπάξουμε ξένο πρᾶγμα, νὰ ὑβρίσουμε κ.τ.λ.), **ἄς σκεπτόμαστε** τὸν προφήτη Ἥλία, ποὺ γιὰ τέτοιες ἁμαρτίες ἔρριχνε κερανοὺς στὴ γῆ.

Ὡ ἅγιε Ἥλία, πιστὲ προφήτα τοῦ Θεοῦ, σήμερα ποὺ γιορτάζεις σὲ παρακαλοῦμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί· ἄκουσε τὶς δεήσεις καὶ τὶς παρακλήσεις μας. Ἐσύ, ποὺ τόσο μίσησες τὴν ἀδικία στὸν κόσμος, βοήθησε νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἀδικία ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, νὰ ζήσουμε ὅλοι ἀγαπημένοι σὰν ἀδέρφια. Ἐσύ, ποὺ ἤσους ὅλο ζῆλο καὶ φωτιά, στείλε ἐξ οὐρανοῦ τὴ φωτιά ποὺ θὰ κάψῃ τὶς ἁμαρτίες μας, γιὰ νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς γεμᾶτοι ἀπὸ ζῆλο γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐσύ ἔζησες καὶ ἀγωνίστηκες.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«'Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2208	Τῆς ἁγίας Παρασκευῆς Παρασκευὴ 26 Ἰουλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Θυσία ἐξ ἀγάπης

Ποιά, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἁγία Παρασκευή, πού ἐορτάζουμε; ποιός εἶνε ὁ βίος της, τὰ ἔργα καὶ τὰ θαύματά της; Δὲν εἶνε εὐκόλο νὰ τὰ διηγηθῆ κανεὶς λεπτομερῶς. Ἄς πλησιάσουμε εὐλαβῶς τὴν ἱερὰ μορφή της.

***

Ἡ ἁγία Παρασκευὴ **γεννήθηκε** στὴν πρωτεύουσα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τὴ Ῥώμη, ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου (138-161 μ.Χ.). Οἱ εὐκατάστατοι γονεῖς της, ὁ Ἀγάθων καὶ ἡ Πολιτεία, ἦταν Χριστιανοί, ἀλλὰ ἄτεκνοι. Ἔταξαν λοιπόν, ἂν ἀποκτήσουν παιδί, νὰ τὸ ἀφιερῶσουν στὸν Κύριο. Ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε πράγματι αὐτὴ τὴν κόρη· καὶ ἐπειδὴ γεννήθηκε ἡμέρα Παρασκευῆ τῆς ἔδωσαν καὶ τὸ ὄνομα *Παρασκευή*. Τὴν ἀνέθρεψαν χριστιανικά. Ἀλλὰ τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ πεθάνουν καὶ οἱ δύο γονεῖς της ὅταν ἐκείνη ἦταν ἀκόμη μικρὴ. Εἶχε ὅμως τὴ μεγάλη εὐλογία, ὅτι ἡ πίστι στοῦ Χριστοῦ εἶχε ριζώσῃ ἐγκαίρως μέσα της.

Καθὼς μεγάλωνε, ἡ **ἀγάπη στὸν Κύριο** ἀναψε φωτιά στὴν ψυχὴ της. Ἡ ἁγία αὐτὴ φλόγα, πού δὲν εἶνε ἀπὸ τὴ γῆ ἀλλ' ἀνάβει ἀπὸ τὸν οὐρανό, εἶνε τόσο δυνατὴ, ὥστε ὅλα τὰ ποτάμια δὲν μποροῦν νὰ τὴ σβῆσουν (πρβλ. Ἄσμ. 8,7). Εὐτυχισμένοι ὄσοι τὴν αἰσθάνονται.

Ἀγάπησε τὸ Χριστὸ μὲ ὅλη τὴν καρδιά της. Ὅχι ἀπλῶς μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα. Ἀπόδειξις ὅτι, ὅταν ἄκουσε στὸ Εὐαγγέλιο τὴ φωνὴ του «*Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς...*» (Ματθ. 19,21), ἀνταποκρίθηκε. Ἐὰν σήμερα ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀκουστῆ καὶ στὴν κοινωνία μας, θὰ ὑπάρχουν ἄραγε ψυχές ν' ἀνταποκριθοῦν; Ἡ ἁγία Παρασκευή, ἡ ὀρφανὴ καὶ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, **μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά της στοὺς φτωχοὺς**.

Ἀσπάστηκε τὴ μοναχικὴ ζωὴ καὶ ἄρχισε νὰ κηρύττει τὸ Χριστὸ στὴ Ῥώμη καὶ τὴν γύρω περιοχὴ. **Ἰδρυσε παρθενῶνα**, στὸν ὁποῖο συγκεντρώθηκαν κορίτσια πού ἀγαποῦσαν τὸν Κύριο, καὶ ἔκανε μία ἱεραποστολικὴ ἀδελφότη-

τα, πού ὁ σκοπὸς της ἦταν νὰ ἐλεῆ τοὺς φτωχοὺς καὶ νὰ διδάσκη τὶς γυναῖκες. Μὲ τὸ καλὸ παράδειγμα, πού ἔδινε ἡ ἀδελφότης αὐτὴ, καὶ μὲ τὰ φλογερὰ κηρύγματα τῆς ἁγίας Παρασκευῆς καὶ τῶν συντρόφων της πολλὰς εἰδωλολάτρισες γυναῖκες πίστεψαν στὸ Χριστό.

Ἐλαμπε σὰν ἄστρο τῆς αὐγῆς ἡ ἁγία, σὰν ἄγγελος. Ἄλλες γυναῖκες καὶ κοπέλλες τοῦ καιροῦ της ἦταν ντυμένες στὸ μετάξι. Οἱ πατρικίες στὴ Ῥώμη καὶ οἱ κυρίες τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν ἔβλεπε κανεὶς μὲ τὰ κοσμήματά τους νὰ φέρουν ἐπάνω τους ὀλόκληρη περιουσία. Γιατὶ ὑπάρχουν γυναῖκες ματαιόδοξες· ὅπως ἡ χελώνα φέρει ἐπάνω της ὅλο τὸ σπίτι της, ἔτσι κι αὐτὲς κουβαλοῦν μαζί τους ὅλη τὴν περιουσία τοῦ ἀντρός τους.

Ἡ ἁγία Παρασκευὴ δὲν φοροῦσε μεταξωτά· εἶχε μιὰ ἄλλη στολή, ἄφθαρτη καὶ αἰώνια, **ἦταν ντυμένη μὲ τὴ σεμνότητα**, μιὰ ἐνδυμασία πού δὲν τὴν φθείρει ὁ χρόνος.

Ἄλλες γυναῖκες καὶ τότε ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερα προσπαθοῦν νὰ φανοῦν ὠραίες ἐξωτερικά. Βάφουν μὲ κραγιόνια καὶ ποῦδρες τὰ χεῖλη, τὰ μάγουλα, τὰ φρύδια, τὶς βλεφαρίδες. Ἄλλ' ἐὰν μὲ ρωτήσετε, ποιὰς γυναίκας μάτια εἶνε τὰ ὠραιότερα, θὰ σὰς ἀπαντήσω, ὅτι τὰ ὠραιότερα γυναικεῖα **μάτια** εἶνε ἐκεῖνα πού δακρῦζουν ὅταν ἀκούσουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν προσεύχονται, ὅταν βλέπουν τὸν ἐπιτάφιο καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Τέτοια ὁμορφιά εἶχε ἡ ἁγία Παρασκευή. Δὲν χρησιμοποίησε ποτέ ἄλλα καλλυντικὰ παρὰ μόνο τὰ δάκρυα, πού ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της ὅταν τὰ μεσάνυχτα σηκωνόταν καὶ προσευχόταν κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ· αὐτὰ γίνονταν διαμάντια πολῦτιμα, πού τὰ ἔπαιρναν ἄγγελοι καὶ τὰ μετέφεραν στὸν παράδεισο γιὰ νὰ στολίσουν τὸ στέμμα τῆς παρθενίας της.

Ἄλλες γυναῖκες βάζουν στὰ αὐτιά τους σκουλαρίκια πολῦτιμα, πανάκριβα. Ἄλλ' ἐὰν μὲ ρωτήσετε, ποιὰς γυναίκας αὐτιά εἶνε τὰ

ώραιότερα, θὰ σᾶς πῶ· Δὲν εἶνε τὰ αὐτιά ἐκείνων πού στολιζονται μὲ τέτοια σκουλαρίκια, πού καταστρέφονται ἢ κλέβονται· τὰ ωραιότερα γυναικεῖα **αὐτιά** εἶνε ἐκεῖνα πού στρέφονται πρόθυμα ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴ τοῦ συζύγου τους, καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖνα πού εἶνε πρόθυμα, ὅπως τὰ αὐτιά τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, νὰ ὑπακούσουν στὴ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου, στὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ πού εἶπε· «*Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν*» (Λουκ. 11,28).

Ἄλλες γυναῖκες στὴν ἐποχὴ τῆς, ὅπως οἱ βασίλισσες τῆς Ἰώμης, φοροῦσαν στὴ μέση τους ζώνη πολυτελέστατη· γιὰ τὴν ἁγία Παρασκευὴ **ζώνη** ἦταν ἡ ἐγκράτεια μὲ τὴν ὁποία ζοῦσε. Αὐτὰ ἦταν τὰ στολίδια τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, καὶ ἔτσι πρέπει νὰ στολιζονται ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια πού θέλουν νὰ ὀνομάζονται ὀρθόδοξες Χριστιανές.

Ἡ δρᾶσις τῆς ὅμως προεκάλεσε ἀντίδρασι· εἶνε ὁ νόμος τῆς ζωῆς. Ὅποιος ἀγωνίζεται θὰ πολεμηθῇ. Μόνο οἱ νεκροὶ δὲν πολεμοῦνται. Ὅσοι στὸν κόσμον ἀγωνίζονται «*τὸν καλὸν ἀγῶνα*» (Α' Τιμ. 6,12), θὰ συναντήσουν ὁπωσδήποτε τὴν **ἀντίδρασι τοῦ ἐχθροῦ**. Τὰ κακὰ παιδιὰ πετροβολοῦν ὄχι στὰ ἄκαρπα ἀλλὰ τὰ καρποφόρα δέντρα· καὶ ἡ ἁγία Παρασκευή, πού ἦταν ἕνα δέντρο γεμάτο ἀπὸ καρπούς, ἦταν ἐπόμενο νὰ δεχθῇ τὸν πετροπόλεμο τῶν ὀργάνων τοῦ σατανᾶ.

Τὴν πολέμησαν προπαντὸς οἱ **Ἑβραῖοι**, πού ἀνέκαθεν ἐχρεοῦνται τὸν Χριστιανισμό. Δύο ἀπὸ αὐτοὺς κατήγγειλαν στὸν βασιλέα Ἀντωνῖνο, ὅτι μία γυναῖκα ταραζεῖ τὸ βασίλειό του κι ὅτι, ἂν αὐτὴ συνεχίση ἔτσι, δὲν θὰ μείνῃ ἄνθρωπος πού νὰ μὴν πιστεῦῃ στὸ Χριστό. Μὲ διαταγὴ τοῦ Ἀντωνίνου συλλαμβάνεται ἡ ἁγία Παρασκευή, ὁδηγεῖται ἐμπρὸς στὸν αὐτοκράτορα. Αὐτὸς ἔμεινε κατάπληκτος μπροστὰ στὴ φυσικὴ ὁμορφιά τῆς καὶ τῆς πρότεινε· –Ἄρνησου τὸ Χριστό καὶ θὰ σὲ κάνω βασίλισσα. Ἐκείνη ἀπήντησε· –Θὰ ἤμουν πολὺ ἀνόητη ν' ἀρνηθῶ τὸ φῶς καὶ νὰ δεχθῶ τὸ σκοτάδι, ν' ἀρνηθῶ τὸ Χριστό καὶ νὰ προσκυνήσω τὸν διάβολο, γιὰτὶ διάβολος εἶνε τὰ εἶδωλα. Προσπάθησε πάλι μὲ γλυκὰ λόγια καὶ ὑποσχέσεις νὰ τὴν κάμψῃ· στάθηκε ἀδύνατο. –Σοῦ δίνω προθεσμία τριῶν ἡμερῶν, νὰ σκεφτῆς ὠριμότερα καὶ ν' ἀποφασίσῃς, ἢ νὰ γίνῃς βασίλισσα ἢ θὰ ὑποστῆς μαρτύριο. –Βασιλιᾶ, μὴν κοπιᾶσεις, τοῦ λέει· ὄχι τρεῖς, ἀλλὰ τριάντα μέρες καὶ τριάντα χρόνια νὰ μοῦ δώσης, δὲν ἀλλάζω γνώμη· ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνῃς κάν' το ἀμέσως.

Βλέπετε, ἀγαπητοί μου, πῶς μιὰ γυναῖκα

στάθηκε **ἀτρόμητη**; Ὅποιος πιστεῦει ἀληθινὰ καὶ ἀγαπάει τὸ Χριστό, εἴτε γυναῖκα εἴτε ἄντρας, δὲν φοβᾶται οὔτε θέλητρα οὔτε φόβητρα, οὔτε ἀνθρώπους οὔτε διάβολο οὔτε τὸν κόσμον ὅλο. Ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς εἶνε ἕνας ἥρωας, γιὰτὶ τὸ Εὐαγγέλιο ἀναδεικνύει ἥρωες. Ἡρωίδα καὶ βράχος πίστεως ἀκλόνητος ἀναδείχθηκε ἡ ἁγία Παρασκευή.

Τὸ μαρτύριό τῆς εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικά. Ἀναφέρω μόνο μία λεπτομέρειά του. Ὁ Ἀντωνῖνος διέταξε νὰ στήσουν καζάνι καὶ μέσα σ' αὐτὸ νὰ βράζουν πίσσα. Καὶ ἐνῶ ἡ πίσσα κόχλαζε, ρίχνει τὴν ἁγία μέσα στὸ καζάνι. Πολλοὶ δὲν τὸ πιστεύουν· δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ Χριστό καὶ στὰ θαύματα τῶν ἁγίων. Μόλις μπῆκε στὸ καζάνι ἡ ἁγία, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ κ' ἐκεῖνος ὁ κοχλασμὸς μεταβλήθηκε σὲ δροσιά, σὰν νὰ ἦταν δροσερὸ νερό! Ὁ Ἀντωνῖνος μένει κατάπληκτος. Ἄπορεῖ· μήπως πρόκειται γιὰ ἀπάτη; –Ράντισέ με μ' αὐτό, τῆς λέει. Ἐκείνη ράντισε τὸ πρόσωπό του μὲ τὶς χουφτες τῆς, κι ὁ αὐτοκράτορας τυφλώθηκε, γδάρθηκε ὅλη ἡ ὄψι του, καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὴν ἁγία. Ἐκείνη μὲ τὴν προσευχὴ τῆς τὸν θεράπευσε καὶ τότε ὁ κόσμος φώναξε· –Μέγας καὶ ἀληθινὸς ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν! Χιλιάδες ἄνθρωποι πίστεψαν τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου τῆς.

Τελικὰ ὁ μὲν Ἀντωνῖνος πίστεψε, ἀλλὰ ὁ διάδοχός του συνέχισε τὸ διωγμὸ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐπ' αὐτοῦ μαρτύρησε ἡ ἁγία. Στρατιώτης τὴν ὠδήγησε στὸν τόπο τῶν ἐκτελέσεων· ἄστραψε τὸ ξίφος του, **ἐκόπη ἡ τιμία κεφαλὴ τῆς**, ἀλλὰ ἡ ἁγία ψυχὴ τῆς πέταξε σὰν περιστέρι στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ ἔνιμαζι μὲ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους, καὶ νὰ δέεται ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν.

* * *

Τί ἔκανε, ἀγαπητοί μου, μιὰ γυναῖκα! Συγκλόνησε ὅλο τὸν κόσμον. Καὶ **τί κάνουμε ἐμεῖς σήμερα**, κληρὸς καὶ λαός; Ἐν συγκρίσει μ' ἐκείνην δὲν κάνουμε τίποτε. Μὲ ἀφορμὴ λοιπὸν τῆς μνήμης τῆς ἄς φιλοτιμηθοῦμε νὰ διδασθοῦμε ὅσο μπορούμε ἀπ' τὸ παράδειγμά τῆς· νὰ ζήσουμε οἱ ἴδιοι σὰν Χριστιανοὶ καὶ νὰ ἐργασθοῦμε στὸν κύκλο μας φιλοτίμως.

Ἄς παρακαλέσουμε τὴν ἁγία Παρασκευή. Κι **ἄς ἀνάψουμε ἕνα κερί** ὄχι μόνο γιὰ τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ παιδιὰ μας, ἀλλὰ καὶ **γιὰ τὴν πατρίδα** μας· νὰ συνεχίση νὰ βαδίζει στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ, γιὰτὶ τότε μόνο θὰ εἶνε εὐτυχισμένη. Ὁ Κύριος μαζί μας· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρα καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2209	Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Σάββατο 27 Ἰουλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μάθημα ἀγάπης

«Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 15,17)

Ἐορτὴ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος». «Ἐδὲν ἔχει μόνο ὁ οὐρανός, ἀγαπητοί μου, ἀστέρια· ἔχει καὶ ἡ Ἐκκλησία τὰ δικά της· καὶ ἀστέρια τῆς Ἐκκλησίας εἶνε οἱ ἅγιοι (μάρτυρες, ὁμολογηταί, ὄσιοι, διδάσκαλοι καὶ πατέρες). Λάμπουν στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια, ἀλλὰ **λάμπουν** καὶ στὸ νοητὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας **οἱ νοητοὶ ἀστέρες, οἱ ἅγιοι**· λάμπουν μὲ τὴ ζωὴ, τὶς ἀρετὲς, τὰ θαύματά τους. Καὶ ὅπως στὸν οὐρανὸ «ἀστέρι ἀπὸ ἀστέρι διαφέρει στὴ λάμψι» (Α' Κορ. 15,41), ἔτσι καὶ μεταξὺ τῶν ἁγίων ὑπάρχει διαφορὰ. Καὶ ἓνα ἀστέρι «πρώτου μεγέθους» εἶνε ὁ σημερινὸς ἅγιος, ὁ **μεγαλομάρτυς καὶ ἱαματικὸς Παντελεήμων**. Ἄς τολμήσω νὰ ψελλίσω λίγες λέξεις πλέκοντας ταπεινὸ ἐγκώμιο στὴ μνήμη του.

***

Ὁ ἅγιος Παντελεήμων γεννήθηκε τὴν ἐποχὴ τῶν φρικτῶν διωγμῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, **ἐπὶ αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ** (286-305 μ.Χ.), σὲ μία χώρα ποὺ τὸ ὄνομά της προκαλεῖ δάκρυα, στὴ χώρα ποὺ γέννησε τοὺς περισσοτέρους ἁγίους καὶ μάρτυρες, **στὴ Μικρὰ Ἀσία**. Ἰδιαίτερη πατρίδα του ἦταν ἡ Νικομήδεια τῆς Βιθυνίας. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ναός του, ἀλλὰ μιὰ ἀποφράδα ἡμέρα τοῦ Αὐγούστου 1922 τὰ παιδιὰ τῆς Ἄγαρ τὸν μετέτρεψαν σὲ ἀχυρῶνα. Σήμερα στὴ Νικομήδεια δὲν χτυπᾶνε καμπάνες. Πιστεύω ὅμως, ὅτι μιὰ μέρα θὰ χτυπήσουν πάλι ἐκεῖ!...

Οἱ **γονεῖς** του ἦταν εὐγενεῖς, ἀριστοκράτες. Ὁ πατέρας του **Εὐστόργιος**, εἰδωλολάτρης συγκλητικὸς στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλέως. Ἡ μητέρα του **Εὐβούλη**, Χριστιανὴ μὲ παράδοσι, φύτεψε στὴν καρδιά τοῦ μικροῦ τὰ σπέρματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Εἶχε ὅμως ὁ ἅγιος τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὴ μητέρα του. Μόνο ὄσοι ἔχασαν μητέρα αἰσθάνονται τὸ κενὸ ποὺ ἀφήνει στὴν οἰκογένεια ἢ ἔλλειψί της.

Ἄλλὰ ὁ σπόρος ποὺ ἔσπειρε ἡ μητέρα δὲν χάθηκε. Ὁ μικρὸς μεγάλωσε, ἀνδρώθηκε καὶ

ξεχώριζε γιὰ τὴν εὐφυΐα του. Ὁ πλούσιος πατέρας του φρόντισε νὰ τὸν στείλῃ στοὺς καλύτερους δασκάλους, καὶ μάλιστα στὸν διάσημο καθηγητὴ τῆς ἱατρικῆς **Εὐφρόσυνο**. Σπούδασε κοντὰ του, διέπρεψε στὰ μαθήματα καὶ **βγήκε πλέον γιατρός**. Ἦταν ὅμως ἀκόμα εἰδωλολάτρης, δὲν εἶχε πιστέψει στὸ Χριστό.

Μία γνωριμία του συνετέλεσε ν' ἀλλάξῃ ἡ ζωὴ του. Νέος ἀκόμη, γνωρίστηκε μὲ ἓναν εὐλαβῆ ἱερέα τῆς Νικομηδείας, τὸν **Ἐρμόλαο**, ὁ ὁποῖος τὸν εἰσήγαγε στὸ μυστήριον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄν θέλῃς νὰ γίνῃς γιατρός, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ γνωρίσῃς τὸν πρῶτο καὶ κορυφαῖο ἱατρό, σωμάτων καὶ ψυχῶν· καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός!... Τοῦ διηγήθηκε τὴ ζωὴ καὶ τὰ θαύματά του, κι ἀπὸ τότε ὁ νέος αἰσθάνθηκε **ἐνδιαφέρον νὰ πιστέψῃ**.

Ὁ νεαρὸς γιατρός ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ, ἂν αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε ὁ Ἐρμόλαος εἶνε ἀληθινὰ. Καὶ μιὰ μέρα, κινούμενος στὴν ὑπαιθρο, εἶδε κάπου ἓνα ἀγροτόπαιδο νεκρὸ καὶ δίπλα του νὰ φεύγῃ μιὰ ὄχιά, ποὺ τὸ εἶχε δηλητηριάσει. Γονάτισε δίπλα στὸ πτώμα, σήκωσε τὰ μάτια ψηλὰ καὶ εἶπε· «**Ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, παιδίον, ἀνάστηθι· καὶ σύ, ἔχιδνα, ἐξοντώθητι**». Ἀμέσως τὸ παιδί ζωντάνεψε καὶ τὸ φίδι ψόφησε. Τὸ γεγονὸς αὐτό, καθὼς καὶ ἄλλα παρόμοια, στερέωσαν μέσα του τὴν πίστι στὸ Χριστό. Τὸ εἶπε στὸν Ἐρμόλαο, καὶ **βαπτίσθηκε**.

Οἱ θεραπείες, ποὺ ἐπιτέλεσε ἐν συνεχείᾳ, εἶνε πλῆθος καὶ εἶνε γραμμένες στὸ συναξάριό του. Ἐνα μόνο θὰ πῶ, ὅτι διέπρεπε σὰν γιατρός στὴ Νικομήδεια, ἢ ὁποῖα τότε, πρὶν ἐγκαινιασθῆ ἡ Κωνσταντινούπολι, ἦταν ἡ πρώτη πόλις τοῦ κράτους. **Ἡ φήμη του ἀκουγόταν**. Θεράπευε μὲ τὰ φάρμακα τῆς ἱατρικῆς, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ἡ ἐπιστῆμη ὑψώνει ἀδύναμη τὰ χέρια, στὶς δύσκολες περιπτώσεις, ὁ ἅγιος Παντελεήμων προσευχόταν καὶ ἔλεγε· «**Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...**», καὶ

οί ασθενείς θεραπεύονταν θαυματουργικά. **Οί έπιτυχίες του όμως προκάλεσαν τὸ φθόνον** τῶν συναδέλφων του γιατρῶν. Αὐτοὶ τὸν κατήγγειλαν στὸν βασιλέα, κ' ἔτσι ὠδηγήθηκε ἐνώπιόν του. Ὁ Μαξιμιανὸς προσπάθησε νὰ τὸν πείση νὰ γίνῃ εἰδωλολάτρης καὶ νὰ θυσιάσῃ στὰ εἴδωλα, ἀλλ' αὐτὸ στάθηκε ἀδύνατον. **Ἔτσι ἄρχισαν τὸ μαρτύριο.**

Δὲν διηγοῦμαι λεπτομερῶς τὰ μαρτύριά του. Ἡ πίστι τοῦ ἁγίου ἦταν μεγάλη· **νίκησε** καὶ τὴ φωτιά, καὶ τὰ σπαθιά, καὶ τὰ σιδερένια νύχια, καὶ τὰ πεινασμένα θηρία, καὶ τὸν τροχό, καὶ τὴ θάλασσα, **τὰ πάντα.** Πολλοὶ πίστεψαν στὸ Χριστὸ ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ θεραπευτικὰ θαύματά του ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρεία του τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ἀριστοκράτισσες τῆς αὐλῆς καὶ συγκλητικοὶ καὶ πατρίκιοι τῆς ἀνωτέρας τάξεως, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ πίστεψαν στὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Διότι μέσα ἀπὸ ὅλα τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου, ἐγὼ διακρίνω τὸ μεγαλύτερο, ποῦ ἦταν ἡ καθημερινὴ ζωὴ καὶ πολιτεία του· **ἡ ἀγάπη** καὶ ἡ φιλάνθρωπη προσφορά του, ἡ θυσία τοῦ ἐγὼ ἐπάνω στὴ βοήθεια τοῦ πλησίον, ἡ ἐνάρετη καὶ ἡ ἐγκρατὴς βιοτὴ του· αὐτὸ ποῦ ζητάει ἀπὸ κάθε Χριστιανὸ ὁ Κύριος.

Τέλος κατὰ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα τὸν ὠδήγησε σὲ ἀπόστασι δύο χιλιομέτρων ἔξω ἀπὸ τὴ Νικομήδεια κ' ἐκεῖ, προτοῦ ν' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, γύρω στὴν αὐγὴ, ἄστραψε τὸ ξίφος τοῦ δημίου, ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου· καὶ τότε ἀντὶ γιὰ αἷμα ἔτρεξε γάλα, ὅπως ἀναφέρει τὸ συναξάρι. Καὶ ἐνῶ τὸ τίμιον λείψανό του ἔμεινε στὴ γῆ κειμήλιο, θησαυρὸς καὶ πηγὴ θαυμάτων, **ἡ ἁγία ψυχὴ του φτερούγισε στὰ οὐράνια σκηνώματα,** γιὰ νὰ εἶνε ἀνάμεσα στοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, καὶ ἀπὸ ἑκεῖ νὰ πρεσβεύῃ γιὰ ὅλους, καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τὴν πατρίδα του Νικομήδεια, νὰ δῆ καὶ πάλι τὴ δόξα τῆς πίστεως καὶ νὰ χτυπήσουν ἐκεῖ χαρμόσυνα καμπάνες τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀναστάσεως.

***

Ὅπως εἶπα στὴν ἀρχή, ἀγαπητοί μου, «*ἐ-ορτῆ μάρτυρος μίμησις μάρτυρος*»· αὐτὸ συνιστᾷ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ἐορτάζουμε ἕνα μάρτυρα; πρέπει **νὰ τὸν μιμηθοῦμε.** Σήμερα λοιπὸν ἀπὸ τὸ ὑπερέραν, ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν αὐλῶν πνευμάτων, φτάνει σ' ἐμᾶς ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος καὶ λέει στὰ μυστικά αὐτιά τῶν ψυχῶν μας· Χριστιανοὶ ποῦ με τιμᾶτε, γίνετε μιμηταί μου!

Οἱ ἅγιοι εἶνε ἡ πιὸ τρανὴ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε οὐτοπία, θεωρία, φι-

λοσοφία· εἶνε πραγματικότης, ἐφαρμογὴ, ζωὴ. Ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς διατρέχει τοὺς αἰῶνες καὶ βασιλεύει σὲ ὅλες τὶς τάξεις. Οἱ ἅγιοι εἶνε οἱ ἥρωες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, κορυφές, **πρότυπα ἀξιομίμητα.**

Σήμερα ὁ ἅγιος Παντελεήμων προβάλλει ὡς διδάσκαλος ὄλων, ἰδιαίτερος ὅμως τῶν διανοουμένων, λογίων, ἐπιστημόνων, καὶ μάλιστα τῶν ἱατρῶν. Ὑπάρχει **μία πλανεμένη ἰδέα,** ποῦ καλλιέργησαν τὰ παιδιὰ τοῦ σκότους, ὅτι **ἡ ἐπιστήμη δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν πίστι μας.** Εἶνε πλάνη, ψέμα σατανικό. Γιατὶ βλέπουμε, ὅτι ὁ σημερινὸς ἅγιος ἦταν μορφωμένος, ἐπιστήμων, σοφός, καὶ ἐν τούτοις πίστευε στὸν Κύριο. Καὶ ὄχι μόνο ὁ ἅγιος Παντελεήμων ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὄχι μόνο ἅγιοι τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ σύγχρονοι **μεγάλοι ἐπιστήμονες** διεθνοῦς φήμης (γιατροί, χημικοί, μαθηματικοί, φυσικοί, ἀστρονόμοι, καὶ κάθε εἰδικότητος) **πιστεύουν στὸ Θεὸ καὶ ὁμολογοῦν τὸ Χριστό.** Γνωρίζω στὴν Ἀθήνα ἐπιστήμονες ποῦ πιστεύουν, νηστεύουν, προσεύχονται καὶ –θὰ σᾶς φανῆ παράξενο– σηκώνονται μεσάνυχτα καὶ κάνουν κομποσκοῖνι! Γνωρίζω χειροῦργο τοῦ νοσοκομείου «Εὐαγγελισμός», ποῦ ποτέ του δὲν πιάνει νυστέρι ἐὰν δὲν γονατίσῃ καὶ δὲν πῆ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθησέ με τὸν ἁμαρτωλό». Ἡ ἐπιστήμη, ὄχι τῶν ἡμιμαθῶν ἀλλὰ τῶν μεγάλων ἐγκεφάλων, γονατίζει ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου. Στὴ Γερμανία χειροῦργος ἔγραψε βιβλίον μὲ τίτλον «Πίσω μας στέκει ὁ Θεός», πίσω δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη μας βρίσκεται ὁ Χριστός, ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων.

Ὅχι ὅμως μόνο τῶν λογίων ἐπιστημόνων· **ὄλων τῶν Χριστιανῶν διδάσκαλος** εἶνε ὁ ἅγιος. Μᾶς διδάσκει ἕνα μάθημα, ποῦ εἶνε τὸ ἀπλούστερο μὰ καὶ τὸ δυσκολώτερο. Εἶνε οἱ δύο λέξεις τοῦ Ναζωραίου ποῦ ἀκούσαμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιον· «*Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 15,17). Εἶνε **τὸ μάθημα τῆς ἀγάπης.** Καὶ τὸ διδάσκει ὁ ἅγιος Παντελεήμων διότι τὸ ἐφήρμοσε ὁ ἴδιος. Ὅ,τι εἶχε, τὸ διέθεσε, ἔγινε ὑπηρέτης τοῦ λαοῦ· καὶ προτρέπει κ' ἐμᾶς νὰ εἴμαστε εὐεργετικοί, φιλάνθρωποι καὶ ἐλεήμονες στὸν κύκλον τῆς δράσεώς μας. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ κινηθοῦμε ὅλοι ἐντονώτερα σὲ ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας. Μὴν τὰ περιμένουμε ὅλα ἀπὸ τὸ κράτος, ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Εἶθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος **νὰ σκέπη ὅλον τὸ λαὸν μας,** ὥστε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ νὰ λατρεύουμε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν παλαιὸ ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὸ Σάββατον 27-7-1968 μὲ ἄλλο τίτλον. Καταγραφή καὶ σύντμησις 21-6-2019.